

Polkupyörä nojaa aitaa vasten vanha mutta kelvollinen matka on katkennut kesken nousee mieleen muistot palasen maiseman sylistä kuin kultajyvän kielellä Mennyt ei mitään paina se on kevyttä rantahiekkaa polkupyörän jäljet katosi ei pyörä, se on kuusen alla luvatta kotoa poissa hieman kaiveli ja märät puntit kaikki tuo unohtui kun kuuli soiton alkaneen sulosoinut ilmojen halki tavoitti sydämeni sykki romanttinen sitä hän satumaa ja Taipale oli koetin varjella kieloa kädessä teki mieli soittaa kelloa ei ollut rahaa kuin yhteen juoman sen tarjoisin kylän kauneimmalle tytölle jonka veisin vihille kun siihen luvan saisin olin hiipimässä tassilavalle takakautta kengät ja housun pelkäsin kastuva lisää hiekkaa oli lahkeiden taitoksissa olin sillan alla tukirakenteissa kun käteni lipesi Pyhäjärven tyyntynyt pinta rikkoutui pääni löin kiveen ja naapurin isäntä nosti minut rannalle ja örisi jotain: Olet sinä sellainen sahveeri että kelpasit meidän Maijallekin onko ambulanssi soitettu vai meni pyhäpuku pilalle sinä kasvat vielä pituutta kyllä sinusta mies tulee Sumussa näin Taipaleenkin portailla vilkuttavan olin kivusta huolimatta satumaisen onnellinen en saanut tanssittaa kylän kauneinta tyttöä enkä mennyt hänen kansaan naimisiin Talutin pyörää kuin kunnon kavaljeeri oli kielojen aika tanssilavalta kuului musiikkia ei Taipaleen satumaata poimin kimpun kieloja heille joita rakastin nostin pyörän olkapäälleni hymyn valossa joka minua odotti kuljin kohti onneani ei satumaata talo neljälle piha elämälle